

Nelézací soud má za to, že obžalovaný jednal lstivě, aby vylákal peníze, dobře věda, že je v krátké lhůtě, jak sliboval, vrátiti nebude s to, a že uvedl poškozené v omyl, kterým tito na své majetnosti škodu utrpěti měli. Nalézací soud přehlíží, že nedodržení přípovědi nebo nedodržení určité platební lhůty samo o sobě nenaplňuje skutkové podstaty trestného podvodu. Podle §u 1 a 197 tr. zák. lze vylákání zápůjčky pokládati za podvod jen, když vypůjčovatel již předem měl úmysl, zápůjčku nesplatiti, neb alespoň si toho byl vědom, že nebude vůbec s to, by zápůjčku splatil. Byl-li si jen vědom toho, že nebude s to vrátiti peníze v krátké lhůtě, jak sliboval, bylo by lze jeho čin podřaditi pod ustanovení §u 197 tr. zák. jen, když si byl též vědom, že zapůjčitelu vznikne nevrácením peněz v čas určitá škoda, a když zamýšlel tuto škodu mu způsobiti. Těchto předpokladů nalézací soud nezjistil. Rozsudek jest tudíž zmatečným podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Podle stavu věci nelze zrušovacímu soudu ve věci samé rozhodnouti a nelze se obejít bez nového hlavního přelíčení. V důsledku toho bylo podle §u 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 za souhlasu generálního prokuratora zmateční stížnosti, pokud jde o odsouzení obžalovaného pro zločin podvodu, vyhověno již v zasedání neveřejném a byla věc vrácena soudu prvě stolice, by v rozsahu zrušení znovu o ní jednal a ji rozhodl.

Čís. 2534.

Lhůta k provedení zmateční stížnosti (§ 285 tr. ř.) neprodlužuje se žádostí o ustanovení zástupce chudých k jeho vypracování.

Je-li výtká zmatečnosti v opovězení včas neprovedené zmateční stížnosti bezdůvodna, netřeba vraceti opovězení k opatření podpisem advokáta.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, Zm II 268/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 13. března 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 18 čís. 2 zákona ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák.

D ů v o d y:

Obžalovaný nežádal při ohlášení zmateční stížnosti o doručení opisu rozsudku. Podle §u 285 tr. ř. končila tudíž lhůta k provedení zmateční stížnosti 24. března 1926. Žádostí o ustanovení zástupce chudých k vypracování stížnosti nebyla lhůta prodloužena, takže k dotýčným vývodům stížnosti nelze přihlížeti. Arciž byl při ohlášení stížnosti zřetelným poukazem uplatňován zmatek čís. 4 §u 281 tr. ř. z důvodů, že nebyly připuštěny návrhy, 1. na výslech svědků-odborníků ohledně stáčecího stroje; 2. na důkaz prohlášením majitele tohoto stroje, t. j. patrně připisem pivovaru, že již dlouhou dobu na stroji u obžalovaného zabaveném pivo stáčeno nebylo. Avšak návrh čís. 1. při hlavním přelíčení

vůbec učiněn nebyl. Přípis pak osvědčil stav stroje toliko pro dobu, kdy byl pivovaru vrácen, a nebyl závěru, že ho obžalovaný použil v roce 1924 ku stáčení piva, na závadu, to tím méně, že obžalovaný sám doznal, že se se strojem pracovalo asi až do doby, kdy S. odešel, t. j. do 1. srpna 1924, a toto doznání souhlasí s výpovědí svědka S-a, a jinými výsledky hlavního přelíčení. Je-li takto jediná výtka v úvahu přicházející bezdůvodnou, netřeba vrátiti ohlášení stížnosti k opatření podpisu oprávněného obhájce. Bylo tudíž zmatečnící stížnost podle §u 4 čís. 1 a 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zavrhnouti již v zasedání neveřejném.

Čís. 2535.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Vybízení k hromadnému páchání přestupku (§ 15 čís. 4 zákona) předpokládá, že pachatel usiluje o to, by přestupek určitého druhu byl co možná největším počtem osob páchán, t. j. by došlo alespoň ku spáchání značného množství stejných přestupků. Nespadá sem, nýbrž pod ustanovení §§u 9, 411 tr. zák. výzva ve chůzi ke zbití určité osoby.

Obžalovaný nemůže napadati zmatečnící stížností rozsudek, jímž nebyl ve svých právech zkrácen (na př. posuzuje-li čin podle mírnějšího zákona).

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1926, Zm I 210/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnící stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. února 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §u 15 čís. 4 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmatečnící stížnost napadá rozsudek soudu první stolice, pokud stěžovatel byl jím uznán vinným přestupkem podle §u 15 čís. 4 zák. na ochranu republiky, spáchaným tím, že dne 27. září 1925 v P. na schůzi národně-demokratického dělnictva a zřízeníectva výkřikem »Soudruzi mažte K-u!« veřejně vybízel přítomné osoby k hromadnému páchání přestupku, důvodem zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. Popírá, že nalézacím soudem zjištěný čin stěžovatelův tvoří skutkovou podstatu onoho přestupku. Není prý předpokladu pro odsouzení stěžovatele pro tento přestupek proto, že nešlo o vybízení k hromadnému páchání přestupku. Šlo prý pouze o vybízení více osob k tomu, by spáchaly společně určitý přestupek. S názorem zmatečnící stížnosti, že podle skutkových zjištění nalézacího soudu nešlo o vybízení k hromadnému páchání přestupku, dlužno souhlasiti. Vybízení k hromadnému páchání přestupku předpokládá, že pachatel usiluje o to, by přestupek určitého druhu byl co možná největším počtem osob páchán, t. j., by došlo alespoň ku spáchání značného množství stejných přestupků. V souzeném případě zjišťuje rozsudek, že stěžovatel vybízel výrokem »Soudruzi, mažte K-u!«